

బతుకు నేర్పిన పాఠం

(రచనా కాలం 1979)

“నీ పేరు?”

“ఎర్రగొల్ల మల్లయ్య సారు...”

“ఏం పని చేస్తావు?”

“మేం గొల్లొల్లం... గొర్లు కాసుకుంటం...”

“జైలుకెందుకొచ్చినవ్?”

“ఎవ్వన్నో సంపినమట. ఎవడో యావజ్జీవ శిక్ష ఏయించిండు...”

“ఎంతమంది పిల్లలు? అసలేం జరిగింది? వివరంగా చెప్పు...”

✽

✽

✽

“ఏం జెప్పాలె. ఎక్కడికెళ్లి మొదలెట్టాలె. మా వూరి పాత సారెదారు సాబుకు అయిదునూర్లిచ్చిన. రెన్నెల్లు గాక ముందె ఈ దొరచ్చిండుదొర. ఆపోయిన దొర ఈ దొరకు చెప్తనన్నడు దొర. ఈ వచ్చిన దొర గడేం తెల్వది ఆరున్నొక్క నూర్లిత్తెనే సరె లేపోతే లేదంటే యిచ్చి మేపుకొంటున్న దొర. అవిచ్చి రెన్నెల్లు గూడ గాలేదు. ఇంక నాల్గు నెల్లదాక ఒక్క పైసడుగద్దు దొర”.

“ఏదీ నీ రసీదు తే”

“రసీదెక్కడిది దొర. రసీదిమ్మంటే యాడాద్దాక మేపుకోనిచ్చె జిమ్మెదారి నాది అన్నడు దొర”

“అంతా అబద్ధం సార్”

“అవద్దం అనంగనే నేనిచ్చిన పైసలు ఉత్తగనే కొట్టుక పోతయా? గొల్లరాజుడు, కిట్టడు, ఎంకడు అందరం ఒకటే సారిత్తిమి. ఇంకాల్లను పిలిపిచ్చి అడుగుని దొర”.

“అరేయి. గవన్ని మాకు జెప్పకు. పన్నెండు వందల రూపాయలు దండుగ గట్టాలె లేపోతె గొర్లన్ని చలాన్జేత్త ఫో పోయి తీస్కరాపో”

“ఇయ్యాల ఏడ దొరకుతయి బాంచెను! రేపు పొద్దుగాల యిత్త. ఏడుంటరు?”

“దొర గడీల ఉంట. పొద్దున్నె తేవాలె. తిని పన్నెండు గంటలకే పోవాలె”

“అయ్య గొర్లన్ని నాయిగావు. సగం దొరయున్నె. మిగిలిన సగంల సగం ఊరోల్లయి ... సగం నాయి దొర. నా ముప్పయి గొర్ల మందం దండుగ నేనిత్త. దొరయి దొరనడుగుని బాంచెను. ఊరోల్లను గూడ మీ దగ్గరికి తోలేత్త. ఎవలయి అల్లనడుగుని.”

“గవన్ని మాకు తెల్యయి.”

“ఊరోల్లయంటే నేనే అడిగిత్త. నేనే గడ్డ. దొరయన్న మీరడుక్కోని”

“మల్ల గట్లనే అంటవు. గదేం తెల్యది మాకు”.

“అయితే గొర్లని ఉంచుకోని. ఏంజేత్తరో... నేను గూడ జూత్త”

“అరేయి బాగ మాట్లాడుతున్నవేందిర?”

“లేక పోతే ఏంది? దొరయింట్ల పంటరు. దొరయింట్ల దింటరు. దొర దండుగు నన్ను గట్టుమంటరు. మీకే సాగచ్చిన మాటలా?”

“ఈలం... కొడుకును కట్టేసి జీపులెయ్యిని...”

“ఏందయ్యో! ఊకున్నాకొద్ది లావు మాట్లాడాన్నవు, నన్ను ఇదువరదాక చెట్టుకు గట్టెయ్యమన్నవు. ఇప్పుడు కట్టేసి జీపులెయ్యి మంటున్నవు. ల... కొడుకు గింజ కొడుకు అని తిడుతాన్నవు. మంచిగ మాట్లాడరాద?”

చెంప ఛెళ్ ఛెళ్ మన్నది.

“కొట్టుని. ఇంకగొట్టుని ఒంటిగ జూసి నలుగురు గలిసి కొట్టుని. మీకు గింత కన్న ఎక్కో ఏం సాతనైతది. గొల్లొన్ని దొరికిచ్చుకోని కొడుతాను. ఈ మందల సగం గొర్లు దొరయి. గా దొరను గొట్టుని సాతనైతే... నాకు కూలన్న యియ్యడు... ఎట్టి గాయాలె. నేనంటె గరీబోన్ని... ఈ ఊరై బతికెటోన్ని. మీకేమైంది అడుగుటానికి? దొరయింట్ల దినుకుంట దొరయింట్ల పండుకుంట

ఉండచ్చు గని దొరనడుగ సాతగాద సదువుకున్నొల్లకు మీకు? సర్కారునాకరీ చేత్తాను? గరీబోన్ని బక్కసక్కటోన్ని గొట్టుడు సాతనైతాది?

ఛెళ్ ఛెళ్.... చేయినొప్పి పుట్టి ఊకున్నడు. పండ్లల కెల్లి నెత్తురు గార్తాంది.

“సాలయిందా! కొట్టి కొట్టి సెయినొత్తందా? ఇంక గొట్టుని సంపుని. గా దొరనడుగుటానికి కలేజాలేని అడిగుల్లముం.. కొడుకుల్లార కొట్టుని. ఆడు వెట్టింది దిని సంకలు గొట్టుని. దొంగకట్టె తోటి పట్నంల అల్లుని కోటి, కొడుకోటి బిల్డింగు కట్టిచ్చిండు. గా దొరనేమనకుని. మమ్ములనే తన్నుని. అడివిల మేసే గొర్లకు దండుగులెయ్యిని. గొర్లు అడివిల మెయ్యకపోతే ఏడ మేత్తయి. పొలంల మేపన్నా? ధు! తైరి! సర్కారు కునా మొ... గిదేం సర్కారు?”

* * *

“అరేయి మల్లిగా తాగిందింక దిగలేదా? నిన్న బాగదాగి అల్లనేమో అన్నవట?”

“నేనేడ దాగిన బాంచెను”

“ఛత్! మల్ల ఎదురు మాట్లాడ్తువేందిర? ఊలై ఉండబుద్దైత లేదా?”

“ఏదో మీ దయ బాంచెను. నా కేమాట్లాడతది. గొల్లెక్కి యిల్లెక్కిరోన్ని”

“పెయిల భయం బెట్టుకోని మెదులు”

“అయ్య...!”

* * *

“ఆఁ మీరెటచ్చిను?”

“అయ్య గొల్లోల్లందరు మేమచ్చెదాక ఒకటే పట్టు పట్టిను”

“ఏంటిదట?”

“దండుగ మేమెందుకుగడ్డం? కూలి దీస్కుంటలేదా? ఆన్ని అడివిల ఎవడు మేపమన్నడు?”

“ఆడే గడ్డడు మీరు వోని....మొన్న పోచంపాడు కాల్యకింద వోయిన పొలంపైసలచ్చె గదర. ఏంజేసినవు? ఇక్కడిక్కడోల్లకు సిన్నోల్లకైతే నేను మా

జెప్తుగని ఈ చెకింగు పార్టీ వరంగల్ నుంచి వచ్చింది. ఈల్లు చెప్తె యినెటోల్లు గాదు. తే...ఫో..."

“వరంగలోల్లు అచ్చినపుడు పన్నెన్నూర్లు దీసోని యిచ్చిన రసీదు యిన్నూరుకే ఉన్నదట దొర! అవిచ్చి గూడ నాలెల్లు గాలేదు. మల్ల పైసలనవడ్డిరి?”

“గదంత నాకు దెల్వది. నీకు ముందుగాల్నే జెప్తున్న, చౌకీదారుకిచ్చిన, సారెదారుకిచ్చిన అని ఆఫీసర్లకు చెప్పద్దు. ఆల్ల మామూల్లు వేరే. మల్ల దండుగలు వేరేగట్టాలె. నా కొప్పుకున్నయి నాకియి. నిన్న ఏమన్నవు. యియ్యాల తెత్తననేదా? మల్ల మొదటి కచ్చినవు?”

“రాజిగాని దగ్గరున్నై పిలుసుకత్తాగు... రాజిగో.....రాజిగో...రారో...”

“.....”

“ఎయ్ రా ల.కొడుకును...గొడ్డలి మెత్తగ లేదేమిరా... సంపు...లం...”

“అమ్మో... సత్తి....” సారెదారు.

“అయితే మీ ఇరువై మందికి జైలు శిక్షలు పడ్డాయా?”

“నలుగురికే పడ్డయి. యిండ్లనే ఉన్నరు”.

“మరియిపుడు మిమ్ములను విడుదల చేస్తే భార్యా పిల్లలతో పని చేసుకొంటూ సుఖంగా ఉంటారా?”

“నా పెండ్లాం సచ్చిపోయింది. పోరగాన్ను పట్నంల వోటల్ల సిప్పలు గడుగుతాన్రట. ఆడిపోర్ని మేనమామలు సాదుతాన్రట”

“మరేంజేస్తావు?”

“మమ్ముల యింటిగ్గాకుంట, కాటిగ్గాకుంట జేసిన దొరను జంపినంక మాట...”

“దొరేమన్నడు?”

“అన్నిటికి అసలు కారణం దొర! దొర పొలంలకెల్లి పోచంపాడు కాల్వ వోతాంటె దాన్ని వంకర దిప్పిచ్చి నా పొలం మునుగొట్టిండు. దొరగొర్ల కోసం నా

తోటి దండుగులు గట్టెచ్చి బాకీలపాలు జేసిండు. అడివిల సంపుతె ఎవడు జూత్తడని... అనుకుంటే... గిదే సందని దొర అడివిల కట్టెంత అమ్ముకోని అది మేం జారగొట్టినమని... దాన్ని పట్టు కుంటె సారెదార్ను మేం సంపినమని దొంగ గవాలు (సాక్ష్యాలు) పెట్టి మమ్ముల పోలీసులకు వట్టిచ్చి జేల్లేపిచ్చిండు దొర.”

“జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మేం నీకు సహాయం చేయడం కోసం వచ్చినం. నీ అభిప్రాయం మార్చుకుంటే నిన్ను ప్రభుత్వం విడుదల చేసేట్టు చేస్తాం. ప్రభుత్వం ఏదన్న ఆర్థిక సాయం చేస్తుంది. నీ బ్రతుకు నువ్వు బతుకొచ్చుగద?”

“గీ సర్కారా! నాబతుకు నన్ను బతుకనియ్యలేదు. మల్ల నా బతుక్కు సాయం జేత్తదా! కల్ల...”

“మేం వచ్చింది అందుకే. అఖిల భారత మానవతావాదుల సంఘం, జీవకారుణ్య సంఘం తరపున వచ్చాం. సాయం చేయిస్తాం. పునరావాసం చూపిస్తాం”.

“అయితే ముందుగాల సర్కారు జేసిన తప్పు సరిదిద్దుని... నా యెకురం భూమి నాకిప్పియ్యిని. నా పెండ్లాన్ని నాకు బతికిచ్చియ్యిని... నా పోరగాళ్లను మీ పొలగాండ్ల తీరుగ సదువియ్యిని. మా పొలగాండ్లను మీ తరీక సదువుకున్నొల్లు జేసే మంచి నౌకర్ల వెట్టియిని.... గప్పుడు సర్కారు జేసే సాయం సంగతి మాట్లాడుకొందాం.”

“కాలాన్ని వెనక్కి తిప్పడం ఎవరితోని కాని పని. ఏ దేవుడు కూడా కాలాన్ని వెనక్కి తిప్పలేడు. ఇంకేమన్నా అడుగు.”

“అంతగనం నేను ఏమడిగిన? నా బతుకు నాకు ఇమ్మన్న! ఇది సాతగానోల్లు మాకెట్ల సాయం చేత్తరు? ఏమనుకొని వచ్చిను? ఇగ ఎందుకచ్చిను మరి?”

“ఏదో పాపం సాయం చేద్దామని వస్తే చాలా మాట్లాడుతున్నావ్!... నీ ఆశకు అంతులేనట్టుంది...”

“లావు కోపమత్తాంది మీకు? ఏమి అడిగిన్నయ్యా?... ఏదో పాపం అని అంటున్నరు?... మేం ఏం తప్పు చేసినం?... ఏం మాట్లాడుతున్నారయ్యా.... గొల్ల కులం ఇయ్యాల పుట్టలే... గొర్లు ఇయ్యాలనే పుట్టలే... శ్రీకృష్ణుడు పుట్టక ముందట్నుంచి గొల్లోల్లున్నరు. గొర్లున్నయి. ఎనుకట్నుంచి గొర్లను ఎవల యిండ్లల్ల

ఆల్లు మేపలేదు. అందరు అడివిల్నే మేపిన్రు. అట్ల అడివిల మేపినందుకు శ్రీకృష్ణున్ని దేవుడని మొక్కుతాన్లు. నేనదే పనిజేత్తై నన్ను గీ గతికి దెచ్చిన్రు... ఎనుకట్టుంచి అడివిల మేసె గొర్లు యియ్యాల మేపద్దంటే ఏడ మేపుతరు? మరి గంత గుణమున్న సర్కారు గొరై కూర దినద్దని... గొర్లను సాదద్దని అనచ్చుగద. నేనుగొర్ల నిడిసిపెట్టె బర్లను సాదుతుంటి. గొరై కూర ముద్దేగని గొల్లోడు ముద్దుగాదా? ఆడుఎట్ల జాత్తడు అని ఏమన్న ఉన్నదా సర్కారుకు?”

“నీ తల తిక్క నీదే. అందుకే ఇక్కడ వున్నావు... అసలు ఇవన్నీ నీకు ఎవరో నేర్పుతున్నారు.”

“ఎవరు నేర్పేదేంది? నా బతుకు నాకు కావాలని అడుగుడు తప్పా?”

“నీదేం తప్పులేదు... మాదే పొరపాటు... ఎంతో కష్టపడి నిన్ను వెతుక్కుంటూ ఇక్కడిదాకా రావడం మాదే బుద్ధితక్కువతనం.”

కథాకాలం 1974 ... రచనాకాలం 1979

‘ఇంటర్వ్యూ’ పేరుతో రత్నమాల సంపాదకత్వంలో వెలువడిన

‘నూతన’ మాసపత్రికలో 1980-81

సవరించిన నూతన ప్రతి. ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి, 2011